

цитѣ и бѣха отъ естество да всѣятъ панически страхъ.

Едната частъ отъ офицеритѣ бѣха избити и мнозина ранени. Останалитѣ употребаваха свръхчеловѣчески усилия, за да повърнатъ войницитѣ обратно въ боя. Тѣзи офицери бѣха насърдчавани и подкрѣпени отъ Османъ паша, който, съ сабя въ ръка, стоеше невъзмутимъ, посрѣдъ това бѣдствие и запазваше чудесното си хладнокръвие. За зла честъ, една бомба, която избухна близо до него, го нарани тежко въ ногата.

Войницитѣ, като не виждаха вече мюшира, изгубиха куражъ и почнаха да отстъпватъ. Това отстъпление се прѣобърна въ скоро врѣме въ съвършено разстройство.

Какво ставаше прѣзъ това врѣме съ 2-та дивизия?

До минутата на тръгването на 1-та дивизия, т. е. часътъ до 7 вечерята, неприятеля продължаваше, както и прѣзъ прѣдшествоващите дни, да бомбардира укрѣпленията на Ибрахимъ бея и Гривицкия редутъ. Малко слѣдъ туй, увѣдоменъ, безъ съмнѣние, за отстъпателното движение на турскитѣ войски, той прѣкрати огъня и почна да пуца ракети отъ всички страни. Неприятелски стрѣлци завзеха укрѣплението на Ибрахимъ бея, слѣдъ което продължаваха да настѣп-